

Van: [Focus.knack.be](http://Focus.knack.be), woensdag 29 april 2015

## Theater: Wat als de procureur haar droom zou uitvoeren en die knappe gearresteerde kust?

Els Van Steenberghe

Die vraag beantwoordt SKaGeN in Pardon! Sorry dat ik leef waarin Raymond Depardons oeuvre gebruikt wordt om de surrealiteit in de realiteit der justitie te tonen. Dromerig, guitig en speels. Al hadden de acteurs de teugels toch nog iets meer mogen vieren.

★★★★



**The Play** = PARDON! Sorry dat ik leef

**Gezelschap** = SKaGeN

**In een zin** = Beklijvend toneel dat grappig en soms rakend is maar wat afgeremd wordt door de strakke structuur.

**Hoogtepunt** = De ondervraging tussen autodievegge /prostitutee en de procureur die uitmondt in een spelletje met het draaitoneel, muziek en dans. Ingetogen en burlesk.

Meer info: [www.skagen.be](http://www.skagen.be)

©foto: Wendy Marijnissen

Een man zit aan een kaduuk, metalen tafeltje. Onder een immense neonlamp. Hij lijkt versuft. Of dronken. En heeft zijn krap, geruit jasje tot over zijn hoofd getrokken. Het oogt grappig maar ook triest. Zo geeft **Valentijn Dhaenens** gestalte aan een foto van **Raymond Depardon**, de Franse Magnum-fotograaf die het staatsportret van president Hollande mocht maken na jaren mensen te hebben geportretteerd die het tegenovergestelde zijn van wat een president is: arm en niet welbespraakt.

Depardon maakte naast rakende foto's van gewone mensen wiens benarde leefsituatie het gevolg is van verkeerde keuzes van de machthebbers in hun land, ook enkele documentaires. Op eentje ervan - *Délits Flagrants*(1994) - is deze PARDON! Sorry dat ik leef geïnspireerd. Depardon plaatste zijn camera in het kantoor van een procureur en registreerde de mensen die er aan de ondervragtafel aanschoven en de gesprekken die zij met de procureur voerden. Het trof SKaGeN dat de plek waar je aan die tafel zit, bepalend is voor de macht en de lichaamstaal die je uitstraalt.

Daarom voeren ze in deze voorstelling hun eigen nacht in het justitiepaleis op met drugsverslaafden, afpersers, gluiperds, kleptomannen, ... die tegen de lamp gelopen zijn en er zich uit proberen te praten bij de procureur. De procureur wordt het merendeel van de tijd vertolkt door **Clara van den Broek**. In lang, wit, zijdeachtig gewaad zit ze voor de gearresteerden, afwisselend vertolkt door Dhaenens of **Korneel Hamers**. Soms streng, dan teleurgesteld, dan moederlijk of net heel sexy kijkt ze hen rustig

in de ogen. Met rode pumps aan de voeren. En in een wit kleed dat lijkt op het lange, witte kleed dat Pina Bausch droeg tijdens Café Müller. Bausch' slaapkleed verwees naar de nacht én naar het dromen. PARDON! Sorry dat ik leef evolueert ook steeds meer naar een droom. Ineens spreken de personages trager, beginnen te zingen, verstijven als een plank of doen waar ze van dromen (op schoot van die knappe gearresteerde gaan zitten en hem kussen). Die speelse, dansante en sensuele accenten voelden tijdens de premièrereeks nog wat onwennig en houderig aan. Al kruiden ze wel de voorstelling.

Het intieme decor - het lijkt een beetje op een houten hamburger, met een houten draaischijf op de vloer waarboven de even ronde, in hout ingekapselde neonlamp hangt - zorgt intussen voor de perfecte sfeer: in het holst van de nacht zitten twee mensen gevangen in een klein, fel verlicht kamertje waar de ene over het leven van de andere zal oordelen. De teksten zijn verrassend herkenbaar, tragisch en komisch tegelijkertijd en tonen de wanhoop van een mens die in het nauw gedreven is en de teleurstelling van een mens die probeert de anderen op het rechte pad te brengen. Voor verzachting zorgt muziek, af en toe worden flarden van populaire deuntjes op een klein orgeltje gespeeld, geneuried of gefluisterd. Een van de deuntjes die te horen is, is Lara Fabians Je suis malade. Maar wie is er ziek? De gearresteerden of het rechtssysteem? Deze voorstelling stelt de vraag zonder ze letterlijk te formuleren.

PARDON! Sorry dat ik leef zet aan tot denken door het spelen van situaties en insinuaties. Geen enkele zaak wordt uitgewerkt - de kamer van de procureur is slechts een doorverwijsruimte - maar enkel aangezet en absurd afgebroken. Naarmate de voorstelling vordert, wordt er meer gedold tijdens de ondervragingen en tussen de gesprekken door. Die uitbundig gespeelde scènes ontberen echter de rustige, scherpe, originele beeldcompositie die de eerste scènes wél bezitten. Zoals het treffende beginbeeld. En het pakkende slot waar beeldcompositie, dol spel en stemmige muziek eindelijk machtig mooi samenvallen. Als in een droom over de perfecte ondervraging (en het perfecte leven?).

Els Van Steenberghe